Verordnungsblatt

für das Generalgouvernement

Dziennik Rozporządzeń dla Generalnego Gubernatorstwa

1941 | Ausgegeben zu Krakau, den 8. Mai 1941 / Wydano w Krakau (Krakowie), dnia 8 maja 1941 r. | Nr. 40

Inhalt / Treść

Verordnung

über die Gemeindesteuer für die Veranstaltung öffentlicher Filmvorführungen (Filmsteuer).

Vom 29. April 1941.

Auf Grund des § 5 Abs. 1 des Erlasses des Führers und Reichskanzlers vom 12. Oktober 1939 (Reichsgesetzbl. I S. 2077) verordne ich:

§ 1

(1) Der Unternehmer öffentlicher Filmvorführungen hat wöchentlich an die Gemeinde (Stadt- oder Landgemeinde), in welcher die Vorführung erfolgt, eine Filmsteuer in Höhe von 12 v. H. des Eintrittspreises zu entrichten; bei Vorführungen für Nichtdeutsche ist ausserdem ein Zuschlag von 5 v. H. des Eintrittspreises zu zahlen.

(2) Die Filmsteuer kann in besonderen Fällen von der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) allgemein oder für besondere Arten von Vorführungen erhöht werden.

§ 2

Neben der Filmsteuer sind die im § 3 der Verordnung über den Arbeitsfonds vom 8. März 1940 (VBlGG. I S. 96) genannten Abgaben zu zahlen.

§ 3

Die einem Gemeindeverband zugehörigen Gemeinden haben von den Steuereinnahmen aus Vorführungen für Nichtdeutsche den Zuschlag von 5 v. H. des Eintrittspreises bis zum 15. eines jeden Monats an den Gemeindeverband abzuführen.

§ 4

(1) Bei Zuwiderhandlungen gegen diese Verordnung und die zu ihrer Durchführung ergehenden Vorschriften kann der Kreishauptmann (Stadthauptmann) Verwaltungsstrafbescheide nach Massgabe der Verordnung über das Verwaltungsstrafverfahren vom 13. September 1940 (VBlGG. I S. 300) erlassen.

Rozporządzenie

o podatku gminnym od urządzania publicznych przedstawień kinematograficznych (podatek kinematograficzny).

Z dnia 29 kwietnia 1941 r.

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

(1) Przedsiębiorca publicznych przedstawień kinematograficznych powinien uiszczać tygodniowo podatek kinematograficzny w wysokości 12% ceny biletu wstępu tej gminie (miejskiej lub wiejskiej), w której odbywa się przedstawienie; przy przedstawieniach dla osób nie będących Niemcami należy nadto płacić dodatek 5% ceny biletu wstępu.

(2) Podatek kinematograficzny może być w szczególnych wypadkach podwyższony ogólnie lub dla poszczególnych rodzajów przedstawień przez Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Spraw Wewnętrznych).

§ 2

Obok podatku kinematograficznego należy płacić daniny, wymienione w § 3 rozporządzenia o Funduszu Pracy z dnia 8 marca 1940 r. (Dz. Rozp. GG. I str. 96).

§ 3

Gminy, należące do związku gmin, powinny z wpływów podatkowych z przedstawień dla osób nie będących Niemcami odprowadzić dodatek 5% ceny biletu wstępu związkowi gmin do dnia 15-go każdego miesiąca.

§ 4

(1) W razie wykroczeń przeciw niniejszemu rozporządzeniu i przeciw przepisom, mającym wyjść celem jego wykonania, może Starosta Powiatowy (Miejski) wydawać orzeczenia karno-administracyjne stosownie do rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnym z dnia 13 września 1940 r. (Dz. Rozp. GG. I str. 300).

(2) Erscheint eine Verwaltungsstrafe nicht ausreichend, so gibt der Kreishauptmann (Stadthauptmann) die Sache an die deutsche Anklagebehörde ab. Das Gericht kann auf Gefängnis bis zu einem Jahr und auf Geldstrafe oder auf eine dieser Strafen erkennen, soweit nicht nach anderen Vorschriften eine höhere Strafe verwirkt ist.

§ 5

(1) Diese Verordnung tritt am 11. Mai 1941 in Kraft.

(2) In demselben Zeitpunkt treten die polnischen Vorschriften über die Abgaben für öffentliche Filmvorführungen (§§ 80 bis 93 der Verordnung über die Ausführung des Gesetzes über die vorläufige Regelung der Kommunalfinanzen vom 23. November 1932 in der Fassung der Verordnung vom 14. August 1936, Gesetzblatt der Republik Polen Nr. 64 Pos. 464, und der Verordnung vom 20. Juli 1938, Gesetzblatt der Republik Polen Nr. 53 Pos. 417) ausser Kraft.

Krakau, den 29. April 1941.

Der Generalgouverneur
Frank

(2) Jeżeli kara administracyjna wydaje się niewystarczająca, Starosta Powiatowy (Miejski) oddaje sprawę niemieckiej władzy oskarżenia. Sąd może orzec karę więzienia do jednego roku i grzywnę lub jedną z tych kar, o ile według innych przepisów nie przewidziano wyższej kary.

§ 5

(1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 11 maja 1941 r.

(2) Równocześnie tracą moc przepisy polskie o daninach od publicznych przedstawień kinematograficznych (§§ 80 do 93 rozporządzenia celem wykonania ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 23 listopada 1932 r. w brzmieniu rozporządzenia z dnia 14 sierpnia 1936 r., Dz. U. R. P. Nr. 64 poz. 464, i rozporządzenia z dnia 20 lipca 1938 r., Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 417).

Krakau (Kraków), dnia 29 kwietnia 1941 r.

Generalny Gubernator
Frank

Verordnung
über das Punzierungswesen im Generalgouvernement.

Vom 29. April 1941.

Auf Grund des § 5 Abs. 1 des Erlasses des Führers und Reichskanzlers vom 12. Oktober 1939 (Reichsgesetzbl. I S. 2077) verordne ich:

§ 1

(1) Die Verwaltung des Punzierungswesens (Feingehaltsbestimmung von Gold- und Silberwaren) obliegt der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Wirtschaft).

(2) Für den Distrikt Krakau ist das bisherige Punzierungsamt Krakau, für die Distrikte Warschau, Radom und Lublin das bisherige Punzierungsamt Warschau zuständig.

§ 2

(1) Das Punzierungsamt Krakau wird dem Distriktschef in Krakau, das Punzierungsamt Warschau dem Distriktschef in Warschau unterstellt.

(2) Die bei den Punzierungsämtern anfallenden Gebühren sind von den Eichamtskassen Krakau und Warschau zu vereinnahmen und haushaltsmässig zu buchen. Die beiden Amtskassen haben die persönlichen und sächlichen Ausgaben für die Punzierungsämter nach den Anordnungen der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Wirtschaft) zu leisten.

§ 3

(1) Alle entgegenstehenden Bestimmungen, insbesondere die Vierte Durchführungsverordnung vom 30. Januar 1940 (VBlGG. II S. 102) zur Zollverordnung vom 17. November 1939 werden aufgehoben.

(2) Die Verordnung über die Einhebung einer Stückgebühr für amtliche Prüfung der Gold- und Silberwaren vom 19. Februar 1940 (VBlGG. I S. 78) bleibt hiervon unberührt.

§ 4

Diese Verordnung tritt am 15. Mai 1941 in Kraft.

Krakau, den 29. April 1941.

Der Generalgouverneur
Frank

Rozporządzenie
o sprawach probierczych w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 29 kwietnia 1941 r.

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

(1) Zarząd spraw probierczych (określanie stopnia czystości towarów złotych i srebrnych) należy do Rządu Generalnego Gubernatorstwa (Głównego Wydziału Gospodarki).

(2) Dla Okręgu Krakau (Kraków) właściwy jest dotychczasowy urząd probierczy Krakau (Kraków), dla Okręgów Warschau (Warszawa), Radom i Lublin dotychczasowy urząd probierczy Warschau (Warszawa).

§ 2

(1) Urząd probierczy Krakau (Kraków) zostaje podporządkowany Szefowi Okręgu w Krakau (Krakowie), urząd probierczy Warschau (Warszawa) Szefowi Okręgu w Warschau (Warszawie).

(2) Opłaty, przypadające dla urzędów probierczych, powinny być pobierane i budżetowo księgowane przez kasy urzędów miar Krakau (Kraków) i Warschau (Warszawa). Obydwie kasy urzędów winny ponosić wydatki osobowe i rzeczowe na urzędy probiercze według zarządzeń Rządu Generalnego Gubernatorstwa (Głównego Wydziału Gospodarki).

§ 3

(1) Wszystkie sprzeczne postanowienia, w szczególności czwarte rozporządzenie wykonawcze z dnia 30 stycznia 1940 r. (Dz. Rozp. GG. II str. 102) do rozporządzenia celnego z dnia 17 listopada 1939 r., uchyla się.

(2) Rozporządzenie o pobieraniu opłaty od sztuki za urzędowe probowanie wyrobów złotych i srebrnych z dnia 19 lutego 1940 r. (Dz. Rozp. GG. I str. 78) pozostaje niniejszym nie naruszone.

§ 4

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 maja 1941 r.

Krakau (Kraków), dnia 29 kwietnia 1941 r.

Generalny Gubernator
Frank

Verordnung
über die Errichtung von Stiftungen im Generalgouvernement.

Vom 29. April 1941.

Auf Grund des § 5 Abs. 1 des Erlasses des Führers und Reichskanzlers vom 12. Oktober 1939 (Reichsgesetzbl. I S. 2077) verordne ich:

1. Abschnitt.
Stiftungen nach deutschem Recht.

§ 1

Von einer der deutschen Gerichtsbarkeit unterliegenden Person kann eine Stiftung ausschliesslich nach deutschem Recht errichtet werden. Das gleiche gilt, wenn von mehreren Stiftern auch nur einer der deutschen Gerichtsbarkeit unterliegt.

§ 2

Auf die Errichtung einer Stiftung nach deutschem Recht und die Rechtsverhältnisse einer solchen Stiftung sind die Vorschriften des Bürgerlichen Gesetzbuches sinngemäss anzuwenden; die zur Entstehung der Stiftung erforderliche Genehmigung erteilt die Aufsichtsbehörde.

2. Abschnitt.
Sonstige Stiftungen.

§ 3

Andere Personen können rechtsfähige Stiftungen nach Massgabe der folgenden Bestimmungen durch Rechtsgeschäft unter Lebenden oder durch Verfügung von Todes wegen errichten.

§ 4

(1) Das Stiftungsgeschäft unter Lebenden bedarf der gerichtlichen oder notariellen Beurkundung.

(2) Die Errichtung einer Stiftung durch Verfügung von Todes wegen geschieht nach den für die Verfügung von Todes wegen geltenden Formvorschriften.

§ 5

Zur Entstehung der rechtsfähigen Stiftung ist ausser dem Stiftungsgeschäft die Genehmigung der Aufsichtsbehörde erforderlich.

§ 6

Besteht das Stiftungsgeschäft in einer Verfügung von Todes wegen, so hat das Verlassenschaftsgericht die Genehmigung zu beantragen, sofern sie nicht schon von dem Erben oder den sonst an der Stiftung interessierten Personen nachgesucht wird.

§ 7

(1) Die Verfassung der Stiftung wird durch die ihr durch das Stiftungsgeschäft gegebene Satzung bestimmt.

(2) Die Satzung muss enthalten:
a) den Namen der Stiftung,
b) den Stiftungszweck,
c) den Sitz der Stiftung,
d) Vorschriften über die Vertretung und die Geschäftsführung der Stiftung.

(3) Enthält das Stiftungsgeschäft keine oder eine in wesentlichen Punkten unvollkommene Satzung, so wird die Satzung von der Aufsichtsbehörde festgesetzt, ergänzt oder geändert.

§ 8

Wird die Stiftung genehmigt, so ist der Stifter verpflichtet, das in dem Stiftungsgeschäft zugesicherte Vermögen auf die Stiftung zu übertragen.

§ 9

Die Stiftung ist für den Schaden verantwortlich, den ein satzungmässig berufener Vertreter der

Rozporządzenie
o powołaniu do życia fundacyj w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 29 kwietnia 1941 r.

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a i Kanclerza Rzeszy Niemieckiej z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej I str. 2077) rozporządzam:

Rozdział 1.
Fundacje według prawa niemieckiego.

§ 1

Osoba, podlegająca sądownictwu niemieckiemu, może powołać do życia fundację wyłącznie tylko według prawa niemieckiego. To samo obowiązuje, jeżeli z pośród kilku fundatorów choćby tylko jeden podlegał niemieckiemu sądownictwu.

§ 2

Do powołania do życia fundacji według prawa niemieckiego i do stosunków prawnych takiej fundacji należy odpowiednio stosować przepisy niemieckiego Kodeksu Cywilnego; wymaganego do powstania fundacji zezwolenia udziela władza nadzorcza.

Rozdział 2.
Inne fundacje.

§ 3

Inne osoby mogą powołać do życia fundacje, posiadające zdolność prawną, przez czynność prawną między żyjącymi lub przez rozporządzenie na wypadek śmierci, stosownie do następujących postanowień.

§ 4

(1) Akt fundacyjny między żyjącymi wymaga sądowego lub notarialnego stwierdzenia w formie dokumentu.

(2) Powołanie do życia fundacji rozporządzeniem na wypadek śmierci odbywa się według przepisów formalnych, obowiązujących dla rozporządzenia na wypadek śmierci.

§ 5

Do powstania fundacji, posiadającej zdolność prawną, wymagane jest prócz aktu fundacyjnego zezwolenie władzy nadzorczej.

§ 6

Jeżeli akt fundacyjny stanowi rozporządzenie na wypadek śmierci, winien sąd spadkowy postawić wniosek o zezwolenie, o ile podania o to nie wnieśli już spadkobiercy lub inne w fundacji zainteresowane osoby.

§ 7

(1) Ustrój fundacji określa statut, nadany aktem fundacyjnym.

(2) Statut musi zawierać:
a) nazwę fundacji,
b) cel fundacji,
c) siedzibę fundacji,
d) przepisy o zastępstwie i o prowadzeniu spraw fundacji.

(3) Jeżeli akt fundacyjny nie zawiera statutu lub jeżeli statut jest niezupełny pod względem punktów istotnych, to władza nadzorcza statut nadaje, uzupełnia lub zmienia.

§ 8

W razie zatwierdzenia fundacji, fundator obowiązany jest przenieść na fundację majątek, zapewniony aktem fundacyjnym.

§ 9

Fundacja odpowiada za szkodę, którą powołany statutowo zastępca fundacji wyrządza osobie trze-

Stiftung durch eine in Ausführung der ihm zustehenden Verrichtungen begangene, zum Schadenersatz verpflichtende Handlung einem Dritten zufügt.

3. Abschnitt.

Aufsichtsbehörde.

§ 10

(1) Aufsichtsbehörde im Sinne dieser Verordnung ist die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung).

(2) Die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Innere Verwaltung) kann die Befugnisse der Aufsichtsbehörde allgemein oder im Einzelfall auf nachgeordnete Behörden übertragen.

§ 11

Die Entscheidungen der Aufsichtsbehörde sind endgültig.

§ 12

Über die nach Abschnitt 1 und 2 errichteten Stiftungen führt die Aufsichtsbehörde je ein Stiftungsregister.

§ 13

Jede Änderung der Satzung oder Änderung in der Zusammensetzung der zur Vertretung oder Geschäftsführung berechtigten Organe der Stiftung bedarf der Genehmigung der Aufsichtsbehörde.

§ 14

Hält die Aufsichtsbehörde Änderungen der Satzung oder Änderungen in der Zusammensetzung der zur Vertretung oder Geschäftsführung berechtigten Organe oder sonstige Massnahmen im öffentlichen Interesse für geboten, so kann sie der Stiftung unter Setzung einer angemessenen Frist entsprechende Auflagen machen.

§ 15

Die Aufsichtsbehörde ist berechtigt, die Geschäftsführung der Stiftung laufend zu überprüfen. Sie kann hierzu die Vorlegung aller Bücher, Akten und sonstigen Unterlagen verlangen. Die zur Vertretung oder Geschäftsführung der Stiftung berechtigten Personen sind zur Auskunfterteilung gegenüber der Aufsichtsbehörde in allen Stiftungsangelegenheiten verpflichtet.

§ 16

(1) Die Aufsichtsbehörde kann die Stiftung aufheben oder ihr eine andere Zweckbestimmung geben:

1. wenn die vertretungsberechtigten Organe der Stiftung ihre Aufhebung beantragen,
2. wenn die Erfüllung des Stiftungszwecks unmöglich geworden ist,
3. wenn die weitere Betätigung der Stiftung nicht mehr im öffentlichen Interesse liegt,
4. wenn eine Auflage gemäss § 14 nicht oder nicht fristgemäss erfüllt wird.

(2) Auf die Aufhebung der Stiftung sind die Vorschriften des § 3 Abs. 2 und 3 der Verordnung über das Recht der Stiftungen im Generalgouvernement vom 1. August 1940 (VBlGG. I S. 244) entsprechend anwendbar.

4. Abschnitt.

Stiftungen alten Rechts.

§ 17

Für die bei Inkrafttreten dieser Verordnung bereits bestehenden Stiftungen bleiben die Vorschriften der Verordnung über das Recht der Stiftungen im Generalgouvernement vom 1. August 1940 (VBlGG. I S. 244) unberührt.

Krakau, den 29. April 1941.

Der Generalgouverneur
Frank

ciej działaniem, spełnionym w wykonywaniu należących do niego czynności, obowiązującym do wynagrodzenia szkody.

Rozdział 3.

Władza nadzorcza.

§ 10

(1) Władzą nadzorczą po myśli niniejszego rozporządzenia jest Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Spraw Wewnętrznych).

Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Spraw Wewnętrznych) może uprawnienia władzy nadzorczej ogólnie lub w poszczególnym wypadku przenieść na podległe władze.

§ 11

Decyzje władzy nadzorczej są ostateczne.

§ 12

O fundacjach, powołanych do życia po myśli rozdziału 1 i 2, prowadzi władza nadzorcza po jednym rejestrze fundacyjnym.

§ 13

Każda zmiana statutu lub zmiana w składzie uprawnionych do zastępstwa lub prowadzenia spraw organów fundacji wymaga zezwolenia władzy nadzorczej.

§ 14

Jeżeli władza nadzorcza uważa za wskazane, dokonanie zmian statutu lub zmian w składzie uprawnionych do zastępstwa i prowadzenia spraw organów albo dokonanie innych zarządzeń w interesie publicznym, to może ona nałożyć na fundację odpowiednie zlecenia, z wyznaczeniem stosownego terminu.

§ 15

Władza nadzorcza jest uprawniona do bieżącego badania prowadzenia spraw fundacji. W tym celu może ona żądać przedłożenia wszelkich ksiąg, akt i innych dowodów. Osoby, uprawnione do zastępstwa lub do prowadzenia spraw fundacji, obowiązane są do udzielenia informacyj wobec władzy nadzorczej we wszystkich sprawach fundacji.

§ 16

(1) Władza nadzorcza może fundację znieść lub zakreślić jej inny cel:

1. jeżeli organa fundacji, uprawnione do zastępstwa, stawiają wniosek o jej zniesienie,
2. jeżeli wypełnienie celu fundacji stało się niemożliwe,
3. jeżeli dalsza działalność fundacji nie leży już w interesie publicznym,
4. jeżeli zlecenie po myśli § 14 nie wykonuje się wcale lub nieterminowo.

(2) Do zniesienia fundacji należy odpowiednio stosować przepisy § 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia o prawie fundacyj w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 1 sierpnia 1940 r. (Dz. Rozp. GG. I str. 244).

Rozdział 4.

Fundacje według prawa dawnego.

§ 17

W sprawie fundacyj, istniejących już w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, pozostają nienaruszone przepisy rozporządzenia o prawie fundacyj w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 1 sierpnia 1940 r. (Dz. Rozp. GG. I str. 224).

Krakau (Kraków), dnia 29 kwietnia 1941 r.

Generalny Gubernator
Frank